

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **M. L. D.,** zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, adresa pro doručování: P. O. Box 78, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 12. 2014, č. j. 75 A 18/2014 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 10. 2014, č. j. CPR-13067-10/ČJ-2013-930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, oddělení pobytových agend, ze dne 29. 8. 2013, č. j. KRPU-160175/133/ČJ-2012-040026-SV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, neboť na území pobýval bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu a protože opakovaně porušoval právní předpisy. Současně byla žalobci stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 8 měsíců.

Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na toto území, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; doba k vycestování z území České republiky byla stanovena do 20 od právní moci rozhodnutí.

[2] Žalovaný ze spisového materiálu zjistil, že dne 25. 5. 2004 bylo vydáno rozhodnutí, kterým bylo žalobci – pod jím tehdy uvedenou identitou D. V. L. – uloženo správní vyhoštění na dobu 5 let. Dne 19. 2. 2008 policie vydala rozhodnutí, jímž bylo v obnoveném řízení žalobci pod jeho současnou identitou uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena v délce 5 let. Současně mu byla uložena povinnost vycestovat z území do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. K odvolání žalobce byla část rozhodnutí změněna tak, že odvolací orgán určil, že účinky rozhodnutí o správním vyhoštění nastávají od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí. Ani po zamítnutí správní žaloby rozsudkem Městského soud v Praze ze dne 16. 3. 2010, č. j. 11 Ca 295/2008 - 46, žalobce území České republiky neopustil a nadále zde pobýval na základě opakovaně vydávaných výjezdních příkazů. Dne 15. 11. 2010 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, které však bylo následně zastaveno z důvodu, že případné rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Poslední výjezdní příkaz byl žalobci udělen s platností do 9. 2. 2011. Poté bylo s žalobcem zahájeno další řízení ve věci jeho správního vyhoštění, které bylo opětovně zastaveno z důvodu nepřiměřenosti zásahu do soukromí a rodinného života. Následně byly žalobci vydávány další výjezdní příkazy, poslední s platností do dne 14. 5. 2012.

[3] Podle žalovaného bylo prokázáno, že žalobce ode dne 15. 5. 2012 do dne 10. 7. 2012 pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, ani mu nepříslušelo jiné oprávnění k pobytu, čímž naplnil podmínky ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce sice dne 14. 5. 2012 podal žádost o vízum za účelem strpění, téhož dne mu však bylo sděleno, že požadované vízum mu nebude uděleno. Ačkoli žalobce následně podal žádost o znovuposouzení důvodu neudělení víza za účelem strpění, nevzniklo mu tím podle žalovaného oprávnění k pobytu na území České republiky, protože o jeho žádosti o udělení víza za účelem strpění bylo rozhodnuto ještě v době platnosti výjezdního příkazu ze dne 14. 5. 2012; fikce trvajícího oprávnění k pobytu se proto podle ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců nemohla uplatnit.

[4] Žalovaný konstatoval, že žalobce se nacházel na území České republiky opakovaně neoprávněně, neboť nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, a to ani, když s ním byla zahájena dvě další řízení ve věci správního vyhoštění, která byla zastavena s odůvodněním, že by vydání rozhodnutí o správním vyhoštění bylo pro žalobce nepřiměřeným opatřením. Neoprávněný pobyt žalobce na území však byl vždy prokázán. Žalobce rovněž nerespektoval ani následné výjezdní příkazy a opakovaně porušoval právní předpisy České republiky.

[5] Doba v délce 8 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla podle žalovaného stanovena v mezích zákonného rozpětí a je přiměřená okolnostem případu. Žalovaný si byl vědom toho, že žalobce žije se svojí manželkou a nezletilou dcerou ve společné domácnosti, nelze však odhlédnout od

skutečnosti, že žalobci bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění s dobou nemožnosti vstupu na 5 let, které žalobce nikdy nerespektoval a neoprávněně setrval na území České republiky. Proto s ním ostatně byla v minulosti dvakrát zahájena řízení o správním vyhoštění, ačkoli ta byla z důvodu nepřiměřenosti zastavena. Žalobce tak měl dostatečný časový prostor k vyřešení své situace, což však neučinil. Nelze přitom dle žalovaného donekonečna tolerovat protiprávní jednání žalobce, a to právě s ohledem na to, že žalobce svým jednáním projevuje neúctu k právnímu řádu České republiky.

[6] Žalovaný souhlasil s tím, že Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod deklaruje právo na respektování soukromého a rodinného života, nelze však přehlížet skutečnost, že do této oblasti mohou správní orgány na základě zákonného zmocnění zasáhnout, jako tomu je v případě správního vyhoštění. Otázkou přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce se správní orgán prvního stupně podrobně zabýval. Žalovaný proto dospěl k závěru, že dlouhodobý přístup žalobce k právnímu řádu České republiky dokládá, že byl v daném případě shledán veřejný zájem na vyhoštění cizince, tedy že ochrana veřejného pořádku převyšuje zájem na zachování jeho rodinného a soukromého života.

[7] Žalovaný sice zjistil, že žalobce sdílí společnou domácnost se svojí manželkou V. T. G. a nezletilou dcerou V. H. N. N. Ý, které mají na území České republiky povolen trvalý pobyt, avšak jejich pobyt zde není vázán na pobyt žalobce. Je to pouze manželka žalobce, která má na území České republiky ekonomické vazby a živí tak svou rodinu, protože žalobce nedisponuje povolením k výdělečné činnosti. Manželka je tudíž i s nezletilou dcerou samostatná a soběstačná. Žalovaný z toho dovodil, že pokud žalobce z území České republiky vycestuje, bude moci legálně pracovat a finančně se tak podílel na výživě své nezletilé dcery. S ohledem na nízký věk nezletilé se přitom délka uloženého správního vyhoštění jeví jako přiměřená, zvláště když kontakt s rodinou může žalobce udržovat prostřednictvím moderní techniky. Žalovaný zdůraznil, že žalobce a jeho manželka svůj rodinný život budovali v České republice za situace, kdy věděli, že žalobce na tomto území pobývá nelegálně. Žalobce přitom přehlíží, že nikdy svou povinnost k vycestování ze země nesplnil a spoléhal na to, že jeho nelegální pobyt na území mu z důvodu jeho rodinného života bude opět tolerován. Proto bylo žalovaným shledáno, že v dané věci převažuje veřejný zájem nad tvrzeným soukromým a rodinným životem žalobce. Samotný Evropský soud pro lidská práva uvedl, že nepředstavuje porušení čl. 8 Úmluvy o lidských právech, jestliže rodinné soužití může být obnoveno jinde.

[8] Ani délka pobytu žalobce na území České republiky nepředstavuje důvod, pro který by nebyla možná zpětná integrace žalobce v zemi původu. Jeho vycestování nebrání ani zdravotní důvody. K účastenství v předmětném správním řízení žalovaný uvedl, že neshledal pochybení pokud za účastníka řízení nebyly považovány zletilé děti žalobce, neboť ty jsou zcela soběstačné a na něm nezávislé, nadto se postavení účastníka řízení ani nedomáhaly. Žalovaný vysvětlil, že překážky vycestování se posuzují dle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců, přičemž tuto otázku řeší ministerstvo vydáním stanoviska, které je pro policii závazné. Výslech bývalé manželky žalobce nebyl nutný, protože z výpisu z katastru nemovitostí se ukázalo, že žalobce s touto osobou nespoluvlastní nemovitost, jak tvrdil. Žalovaný na závěr konstatoval, že správní řízení proběhlo se žalobcem v souladu se

zákonem a že rozhodnutí orgánu prvního stupně obsahuje všechny zákonem požadované náležitosti.

[9] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 23. 10. 2014, v níž namítal, že důvodem jeho setrvání na území České republiky bylo především možnost využití práva na právní pomoc, neboť se snažil prostřednictvím svého právního zástupce získat oprávnění k pobytu. Pobýval zde přitom vždy tak, aby minimalizoval délku neoprávněného pobytu, přičemž se prostřednictvím právního zástupce vždy snažil za použití řádných i mimořádných opravných prostředků o zákonné získání oprávnění k pobytu, což je mu neprávem kladeno za vinu. Z důvodu nejednotnosti judikatury správních soudů nadto byla jeho situace velmi nejistá. Za situace, kdy ani správní orgány nemají jasno v tom, jaké důsledky z uloženého rozhodnutí vyplývají a zda měl za povinnost opustit území České republiky, lze jen těžko po něm požadovat, aby o této otázce měl jasno on sám. O nejasnosti rozhodnutí o správním vyhoštění ostatně svědčí i to, že vůči němu nikdy nebylo zahájeno trestní stíhání pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí, ani nedošlo k realizaci rozhodnutí o správním vyhoštění. Závěr o opakovaném porušení právních předpisů nemá oporu ve spisovém materiálu. Správní orgány tedy skutkový stav nesprávně posoudily. Žádné správní rozhodnutí přitom nedeklarovalo, že by nějaké právní předpisy České republiky porušil. Porušení právní povinnosti před deseti lety nemůže podle žalobce ospravedlnit jeho vyhoštění za dané situace.

[10] Žalobce v neposlední řadě vytýkal žalovanému, že jako účastníky řízení pominul jeho děti, které jsou vydáním napadeného rozhodnutí dotčeny, a to bez ohledu na to, zda jsou již zletilé či nikoli. Správní orgán prvního stupně rovněž nesprávně nevyhověl jeho požadavku na provedení důkazu spisovým materiálem v souvislosti s předchozími řízeními o správním vyhoštění s odůvodněním, které nemůže obstát, neboť je argumentováno porušením právních povinností žalobcem před 10 lety. Žalobce dále setrval na stanovisku, že správní vyhoštění je v jeho případě s ohledem na závažnost porušení právních předpisů nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, který nebude moci udržovat ani prostřednictvím moderních technologií, jak absurdně tvrdí správní orgány. Žalobce proto navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

[11] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 6. 11. 2014, v němž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se podle jeho názoru s totožnými námitkami žalobce dostatečně vypořádalo. Trval na tom, že pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není nutné, aby tu existovalo předchozí rozhodnutí, jež by deklarovalo porušení povinností cizincem. V dané věci přitom bylo prokázáno, že s žalobcem byla opakovaně zahajována řízení ve věci správního vyhoštění, v rámci nichž bylo porušení právní povinnosti zjištěno, avšak správní vyhoštění nebylo uloženo z důvodu nepřiměřenosti ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány podle závěru žalovaného správně posoudily konkrétní okolnosti případu a dostatečně se zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[12] Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 17. 12. 2014, č. j. 75 A 18/2014 – 39, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Soud zdůraznil, že žalobce přicestoval na území České republiky již v roce 2004 bez cestovního dokladu, aniž by byl oprávněn ke vstupu a

pobytu na tomto území. Již v prvním řízení o správním vyhoštění v roce 2004 uvedl falešnou identitu, v důsledku čehož bylo rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno na nesprávnou osobu. Proto bylo toto řízení následně obnoveno a žalobci (již pod současnou identitou) byla uložena doba vyhoštění v trvání 5 let. Řízení, které je nyní předmětem soudního přezkumu, je již čtvrté řízení o správním vyhoštění, přičemž v pořadí druhé a třetí správní řízení bylo zastaveno, nikoliv však proto, že by se žalobce nedopustil protiprávního jednání, ale z důvodu nepřiměřeného zásahu do jeho rodinného života. V období od 13. 4. 2010 do 14. 5. 2012 bylo žalobci vystaveno celkem 8 výjezdních příkazů, které byly vydány v souladu se zákonem o pobytu cizinců za tím účelem, aby cizinec z území České republiky vycestoval. Skutečnost, že se žalobce zatím nepodařilo donutit k opuštění území, neznamená ještě, že by pouhým setrváním zde byla založena některá z forem pobytu. Soud zdůraznil, že se žalobce v minulosti řadou legálních i nelegálních prostředků snažil prodloužit svůj pobyt na území České republiky – např. účelovým sňatkem s I. P., které bylo údajně za uzavření sňatku slíbeno 50.000 Kč; za dobu trvání manželství se narodilo dítě, k jehož otcovství se žalobce hlásil i před správním orgánem prvního stupně, ačkoliv již věděl, že rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 29. 3. 2012, sp. zn. 7C 187/2011, bylo určeno, že jeho otcem není. Žalobce opakovaně ve svůj prospěch zkresluje skutečnost a realitu.

[13] Soud proto dospěl k závěru, že k naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců žalobcem došlo, neboť ten zde pobýval bez víza či jiného oprávnění k pobytu v době od 15. 5. 2012 do 10. 7. 2012, a to přesto, že mu dne 14. 5. 2012 skončila platnost výjezdního příkazu, přičemž následné podání žádosti o znovuposouzení důvodu neudělení víza nezaložilo oprávnění k pobytu. Skutková podstata ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců byla naplněna nerespektováním uloženého předchozího správního vyhoštění a nevycestováním ani na základě výjezdního příkazu. Žalobci není vytýkáno využití práva na právní pomoc či podávání nejrůznějších opravných prostředků či žádostí, na druhou stranu žalobce nemůže očekávat, že pouhé plynutí času v důsledku vedených řízení založí jeho oprávnění k pobytu. Zahájení trestního stíhání pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí ani zahájení správního řízení o správním vyhoštění z důvodu rozhodnutí o správním vyhoštění není v daném případě podmínkou pro uložení správního vyhoštění. Z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 78 A 11/2012, jehož se žalobce dovolává, nelze ničeho na věc žalobce použít, neboť tímto rozsudkem bylo zrušeno rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce z důvodu nepřezkoumatelnosti, nikoli nedůvodnosti. Naopak v rozsudku téhož soudu sp. zn. 78 A 10/2012 bylo potvrzeno rozhodnutí o zajištění žalobce s tím, že je i dán předpoklad pro splnění podmínek správního vyhoštění.

[14] Soud se dále ztotožnil i s tím, že účastníky předmětného správního řízení nebyly zletilé děti žalobce, neboť jsou soběstačné, živí se samy, dcera má dokonce vlastní rodinu. Jejich závislost na žalobci není materiální, neboť ten nemá žádné příjmy. Pouze citové a příbuzenské vazby nemohou založit účastenství v řízení o správním vyhoštění. K námitce žalobce, že měly být provedeny další důkazy spisovým materiálem, uvedl, že podklady shromážděné v tomto řízení považoval za dostatečné, nadto žalobce konkrétní důkazní prostředky neoznačil.

[15] Ohledně otázky přiměřenosti zásahu soud připustil, že předchozí dvě správní řízení byla zastavena z důvodu nepřiměřeného zásahu do rodinného života, což však neznamená, že v současnosti nemůže být správní vyhoštění z důvodu změny situace uloženo. Soud zdůraznil, že vždy je nutné posuzovat délku správního vyhoštění ve vztahu k aktuální situaci cizince. Poukázal přitom na to, že se žalobce po právní moci rozsudku Okresního soudu v České Lípě sp. zn. 7 C 187/2011 nemůže dovolávat otcovství k nezl. J. P. Tento rozsudek byl vydán až po zastavení třetího správního řízení o vyhoštění žalobce. K současné rodinné situaci žalobce bylo zjištěno, že nynější manželka, s níž má žalobce nezletilou dceru, přijela do České republiky v roce 2007 za účelem podnikání, ke sňatku došlo až dne 15. 5. 2009, kdy měl žalobce uloženo správní vyhoštění. Sama manželka přitom uvedla, že o této situaci věděla, nadto ve svém vyjádření ze dne 15. 8. 2012 prohlásila, že by opustila s manželem Českou republiku. Sňatek tedy byl uzavřen v době, kdy jim oběma muselo být zřejmé, že může dojít k vyhoštění žalobce. Ve vztahu k finanční situaci žalobce soud poukázal na to, že žalobce nemá v České republice legální příjem a že je na své manželce finančně závislý. Zletilé děti jsou na žalobci nezávislé, nadto v minulosti se s nimi žalobce několik let neviděl; avšak i jim muselo být po jejich přicestování do České republiky zřejmé, že zde existuje možnost vyhoštění žalobce. I žalobce v minulosti připustil, že se do vlasti vrátit může, zvláště když tam má další 4 sourozence. Manželka a nezletilá dcera vzhledem k jejich legálnímu pobytu mohou území České republiky opustit a zase se do něj vrátit a realizovat případně i návštěvy u žalobce v zahraničí. Soud na jednu stranu zvažoval dlouhodobost pobytu žalobce na území České republiky, na druhou stranu však nemohl odhlédnout od toho, že tato fakticita pobytu je způsobena nerespektováním správních rozhodnutí a účelovým jednáním žalobce. Byl si přitom vědom těžkostí, které může opuštění území České republiky přinést rodině žalobce, poukázal však na to, že vyhoštění bylo uloženo jen na dobu osmi měsíci, při samé spodní hranici zákonného rozpětí. Následně si bude moci žalobce vyřídit legální oprávnění ke vstupu na území České republiky a v mezidobí udržovat kontakt s rodinou komunikačními prostředky. Zdůraznil přitom, že předmětnou situaci si žalobce způsobil sám svým jednáním, za které nese odpovědnost. Uložené vyhoštění shledal soud jako přiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce.

[16] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 12. 2014, č. j. 75 A 18/2014 – 39, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 6. 1. 2015, v níž žádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V doplnění kasační stížnosti ze dne 11. 2. 2015 stěžovatel uvedl, že rozsudek napadá z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel byl přesvědčen, že správními orgány nebyly dostatečně a správně zjištěny všechny rozhodné okolnosti daného případu a nebylo přihlédnuto ke specifickým okolnostem situace stěžovatele. V první řadě nesouhlasil se závěrem, že opakovaně porušoval právní předpisy České republiky, neboť neexistuje žádné pravomocné rozhodnutí, které by takové porušení deklarovalo. Uznával, že mu v minulosti bylo uloženo správní vyhoštění, ale doba, po kterou bylo stěžovateli znemožněno (tímto rozhodnutím) pobývat na území České republiky, dávno uplynula. Vyslovil přitom přesvědčení, že nemůže být za jediné pochybení trestán vícekrát. V neposlední řadě namítal, že nelze ničeho vyvozovat z toho, že v minulosti byla správní řízení o uložení správního vyhoštění opakovaně zastavována, neboť ani v těchto řízeních nebylo meritorně vysloveno, že se stěžovatel dopustil jakéhokoli pochybení; z ničeho

nadto nevyplývá, že tato řízení byla zastavena z důvodu nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[17] Napadené rozhodnutí je podle stěžovatele nedostatečně odůvodněné a nepřezkoumatelné. Pokud soud tuto vadu přehlédl, zatížil i svůj rozsudek nepřezkoumatelností. Podle stěžovatele totiž byla nedostatečně a nesprávně posouzena přiměřenost uloženého správního vyhoštění ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. V tomto směru poukázal na to, že na území České republiky žije více než 10 let, během nichž se plně integroval do zdejší společnosti, zvláště když sem postupně přesídlila celá jeho rodina včetně potomků, přičemž rodina si vzájemně vypomáhá. Stěžovatel se přitom bez své rodiny na území Vietnamu neobejde, zvláště když tam nejsou navrátilci z ciziny dobře přijímáni. Návrat celé jeho rodiny považuje stěžovatel za vyloučený. Stěžovatel přitom zdůraznil, že sice nepřispívá své rodině penězi, protože nemá možnost na území České republiky legálně pracovat, na druhou stranu se však stěžovatel o rodinu a zejména o potomky osobně stará. Problémy jeho rodiny jsou přitom způsobeny pouze tím, že zde nemá legální pobyt, v opačném případě by jeho situace byla jiná. Představa soudu, že po návratu do domovské vlasti bude pracovat a podporovat svou rodinu na území České republiky svědčí o neznalosti reálií, neboť v takovém případě by se jeho rodina již dávno vrátila do Vietnamu. Správní orgány, potažmo krajský soud, tedy nezjistily všechny relevantní okolnosti případu, zejména ty, které svědčí ve prospěch stěžovatele.

[18] K otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 39/2007, z něhož dovozoval, že správní orgán je povinen v případě zjištění nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života cizince řízení zastavit. Stěžovatel připustil, že jeho pobyt bez platného oprávnění není správný, ale jinak svým jednáním stěžovatel neporušuje oprávněné zájmy České republiky, proto by neměl být nucen k opuštění jejího území.

[19] V neposlední řadě stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti, když zcela nedostatečně zdůvodnil napadený rozsudek, jelikož vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností, nevypořádal se všemi námitkami v žalobě a pominul rozhodné skutečnosti. Nesouhlasil zejména s argumentací soudu i žalovaného ohledně uloženého opatření a jeho celkové délky. Vyhoštění v předmětné délce neodpovídá okolnostem případu, zejména jeho rodinnému zázemí. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[20] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 Azs 4/2015 – 32, přiznal kasační stížnosti stěžovatele odkladný účinek.

[21] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 19. 2. 2015, v němž odkázal na své vyjádření k žalobě a zdůraznil, že opakované porušování právních předpisů stěžovatelem bylo prokázáno nejen tím, že nerespektoval výjezdní příkazy, ale i samotným faktem jeho nelegálního pobytu. S ohledem na závažnost protiprávního jednání stěžovatele vyslovil žalovaný přesvědčení, že veřejný zájem na uložení správního vyhoštění a zabránění dalšího narušování právních předpisů převážil nad ochranou jeho soukromého a

rodinného života. Žalovaný proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a aby nepřiznával kasační stížnosti odkladný účinek.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[22] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřípustnost.

[23] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[24] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“* Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu *„vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“* Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“*

[25] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[26] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007

– 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

[27] V případě napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, přičemž s jeho věcnými závěry polemizuje v obsáhlé kasační stížnosti. Nelze tudíž hovořit o tom, že by rozsudek krajského soudu byl nesrozumitelný. Skutečnost, že stěžovatel se závěry soudu nesouhlasí a proti nim brojí, přičemž za důvod nesrozumitelnosti fakticky považuje to, že krajský soud měl své odůvodnit lépe, a to podle jeho představ a závěrů, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nesrozumitelnost.

[28] Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů, pod tento termín spadají rovněž nedostatky důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

[29] Ani v tomto směru nezjistil Nejvyšší správní soud žádné pochybení krajského soudu, neboť ten uvedl, z jakého důvodu považuje napadené rozhodnutí za zákonné. Krajský soud přesvědčivě a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil svůj právní názor ohledně (ne)důvodnosti žaloby; z faktu, že nepřisvědčil argumentaci stěžovatele a že dospěl k závěrům, se kterými stěžovatel nesouhlasí, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost rozsudku.

[30] K námitce stěžovatele, že žalovaný nesprávně aplikoval § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, uvádí Nejvyšší správní soud následující:
Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.“*

[31] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem stěžovatele, že mu nelze vytýkat žádné porušení právních předpisů. Stěžovatel totiž přehlíží, že mu bylo již v roce 2004 uloženo správní vyhoštění, protože vstoupil na území České republiky dne 15. 5. 2004 mimo hraniční přechod, na území pobýval bez cestovního dokladu a bez víza, ač k tomu nebyl

oprávněn a uvedl nepravdivé informace s úmyslem ovlivnit rozhodování správního orgánu, zejména uvedl nepravdivě, že se jmenuje D. V. L., ač věděl, že se jmenuje D. M. L. Teprve následně správní orgány zjistily jeho pravou totožnost, proto rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 11. 8. 2008, č. j. CPR - 5145 - 1/ČJ - 2008 - 9CPR - V227, bylo k odvolání stěžovatele změněno prvostupňové rozhodnutí tak, že podle § 99 odst. 2 správního řádu správní orgán určuje, že účinky rozhodnutí o správním vyhoštění nastávají od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí. Žaloba stěžovatele proti tomuto rozhodnutí policie ze dne 11. 8. 2008 byla zamítnuta rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2010, č. j. 11 Ca 295/2008 - 46, a následná kasační stížnost stěžovatele proti tomuto rozsudku městského soudu byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2012, č. j. 6 As 28/2010 – 89.

[32] Jak však vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, obsahu spisu i samotného tvrzení stěžovatele, ten nikdy území České republiky neopustil a rozhodnutí o správním vyhoštění nikdy nerespektoval a naopak zcela účelovými argumenty svůj pobyt na území České republiky prodlužoval – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2012, č. j. 6 As 28/2010 – 89, jenž konstatoval, že stěžovatel uzavřel účelový sňatek, aby dosáhl legalizace svého pobytu na území České republiky.

[33] Není proto pravdou, že by zde neexistovalo žádné rozhodnutí, které by konstatovalo porušení právních předpisů stěžovatelem. Naopak je to stěžovatel, který od roku 2004 zde na území České republiky pobývá zjevně neoprávněně a odmítá respektovat správní rozhodnutí o jeho vyhoštění. Pokud stěžovatel původní rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval – srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 8 As 101/2012 – 68, týkající se rovněž stěžovatele, nelze hovořit o tom, že by byl neustále trestán za totéž protiprávní jednání, neboť správní orgány se opakovaně jen snažily dosáhnout stavu, kdy by stěžovatel začal respektovat vykonatelné správní rozhodnutí a právní předpisy České republiky.

[34] Stěžovatel se mýlí, pokud uvádí, že nelze ověřit, z jakého důvodu byla zastavena předchozí řízení vedená o jeho správním vyhoštění a že z důvodu zastavení těchto řízení mu nelze nic klást k tíži. Z usnesení policie ze dne 8. 2. 2012, č. j. KRPA-9570/ČJ-2011-000026, které je součástí předmětného spisu, bez jakýchkoli pochyb vyplývá, že toto řízení bylo zastaveno právě z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého života cizince podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Tentýž důvod ohledně zastavení řízení o správním vyhoštění je uveden v usnesení ze dne 15. 12. 2010, č. j. CPPH-24100/ČJ-2010-60-KP. V minulosti tedy byla se stěžovatelem vedena řízení o jeho správním vyhoštění, která byla zastavena z důvodu nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, nikoli proto, že by nebylo shledáno porušení právních předpisů stěžovatelem, jak ten tvrdí v kasační stížnosti.

[35] K námitkám stěžovatele stran toho, že uložením správního vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31, v němž uvedl, že *„správní orgány v řízení nezpochybnily hloubku citů a rodinného vztahu stěžovatele, jeho manželky a dětí, ani to, že tyto osoby sdílejí společnou domácnost. Jako určující však vyhodnotily zejména to, že stěžovatel*

navázal vztah se svou stávající manželkou v České republice v době, kdy pobýval na území neoprávněně. Nemohl se tak spoléhat na to, že na území České republiky, kde si následně založil rodinu, bude moci pobývat trvale. Skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva skutečně zásadní (srov. rozhodnutí ESLP o přijatelnosti ze dne 26. 1. 1999, Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, nebo ze dne 9. 11. 2000, Shebashov proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99). Pokud se jedná o takový případ, bude vyhoštění cizince nesouladné s článkem 8 Úmluvy pouze výjimečně (např. rozhodnutí o nepřijatelnosti ze dne 24. 11. 1998, Mitchell proti Spojenému království, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, Ajayi a další proti Spojenému království, stížnost č. 27663/95, nebo již citovaný rozsudek Rodrigues da Silva a Hoogkamer). Důležitou okolností pro rozhodnutí žalovaného bylo také konstatování, že stěžovatel i jeho rodinní příslušníci pobývající na území České republiky mají čínskou státní příslušnost a stěžovatel má určité rodinné vazby na Čínu, takže by podle názoru žalovaného společnému přesídlení do země původu nebránily zásadní překážky."

[36] Nejvyšší správní soud je přitom přesvědčen, že výše uvedené skutečnosti popsané v rozsudku Nejvyššího správního soudu jsou obdobné skutkovým okolnostem projednávané věci a odůvodňují i v případě stěžovatele uložení správního vyhoštění. Ze správního spisu totiž vyplývá – a stěžovatel to ani nepopírá – že na území České republiky nelegálně vstoupil v roce 2004, načež mu bylo uloženo správní vyhoštění. Se svou současnou manželkou se stěžovatel seznámil dle její výpovědi až na území České republiky dne 30. 4. 2007 (tj. v době, kdy měl stěžovatel uloženo správní vyhoštění), manželství uzavřeli v roce 2009 (kdy uložené správní vyhoštění trvalo – srov. odůvodnění rozsudku Nejvyšší správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 8 As 101/2012 – 68, týkající se osoby stěžovatele), tudíž stěžovatel do manželství vstupoval v době, kdy jemu i jeho manželce muselo být zjevné, že pobyt stěžovatele na území České republiky je ohrožen a že může dojít k nucenému opuštění tohoto území stěžovatelem. Ze samotného faktu, že zde stěžovatel dlouhodobě pobýval, nelze v tomto směru ničeho dovozovat, neboť oprávnění k pobytu a nemožnost udělení správního vyhoštění nelze „vydržet" prostřednictvím dlouhodobého faktického pobytu cizince na území České republiky, který je v rozporu s jejími právními předpisy.

[37] Nejvyšší správní soud si je plně vědom toho, že na území České republiky má povolen pobyt zbývající část jeho nejbližší rodiny – tj. manželka a jeho děti, včetně jeho nezletilé dcery. Nejvyšší správní soud rovněž nijak nezpochybňuje tvrzení stěžovatele, že navrátilci nejsou v jeho domovské zemi dobře přijímáni. Tyto skutečnosti však nemohou převážit fakt, že stěžovatel od roku 2004 na území České republiky dlouhodobě pobývá neoprávněně a situaci odmítá řešit v souladu s právními předpisy České republiky. Stěžovatel tedy projevil dlouhodobou a hlubokou neúctu vůči právním předpisům České republiky, rozhodnutím o správním vyhoštění a vůči navazujícím rozhodnutím správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu, který se k situaci stěžovatele vyjadřoval opakovaně v jeho neprospěch. Pokud tedy stěžovatel tímto dlouhodobým způsobem porušoval předpisy České republiky, zjevně tím porušil veřejný pořádek, přičemž tato skutečnost jak ostatně bylo již konstatováno ve výše uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 102/2013, převáží nad zájmem na ochranu jeho rodinného a soukromého života.

[38] Nejvyšší správní soud nadto připomíná, že zákonným důvodem vylučujícím vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není jakýkoli zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, neboť takový zásah nastává v důsledku vydání takového rozhodnutí prakticky v každém případě, nýbrž pouze nepřiměřený zásah do takového života cizince. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s argumentací stěžovatele, že vydáním napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění dojde k zásahu do rodinného a soukromého života jeho samotného a jeho rodiny, která se bude muset po určitý čas obejít bez osobní pomoci stěžovatele. Pro stěžovatele bude správní vyhoštění znamenat z povahy věci minimálně to, že po určitou dobu nebude moci pobývat na území České republiky, a pokud se vrátí do Vietnamu, bude si muset prostředky pro svou obživu obstarávat na jeho území. Avšak tyto skutečnosti v posuzované věci nezakládají naplnění podmínek § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť okolnosti spočívající v osobních, finančních a sociálních komplikacích nastávají podle názoru Nejvyššího správního soudu ve většině případů vyhoštění cizince; v případě stěžovatele je třeba při této úvaze zohlednit především délku a intenzitu porušování právního řádu České republiky a na druhé straně též skutečnost, že i v zemi původu má blízké příbuzné.

[39] Zásah neshledává Nejvyšší správní soud zcela nepřiměřený ani ve vztahu k nezletilé dceři stěžovatele, narozené v březnu 2013. Doba 8 měsíců, po kterou nelze stěžovateli umožnit návrat na území České republiky, resp. zemí Evropské unie, a skutečnost, že dcera stěžovatele se nenachází ve věku, kdy by dlouhodobou nepřítomnost stěžovatele vnímala značně negativně, zvláště když spolu budou moci i podle vyjádření stěžovatele ze dne 10. 9. 2012 komunikovat prostřednictvím moderních technologií, nevyvolávají závěr, že dojde k podstatnému narušení jejich rodinných vazeb. Navíc lze usuzovat, že u dítěte tak útlého věku dojde brzy po návratu otce k obnovení vzájemného vztahu.

[40] Nejvyšší správní soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřiměřené ohledně délky doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit návrat na území České republiky, resp. zemí Evropské unie, neboť správní orgány dobu vyhoštění uložily na samé spodní hranici zákonné sazby, u níž horní hranice činí 5 let. Stěžovatel ostatně stran nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění konkrétně ničeho v kasační stížnosti nenamítal.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[41] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[42] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému náklady řízení nad

rámec jeho běžné činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu